

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/323/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7917214617
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7917214617.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47 967 692, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., Martinčekova 13, Bratislava, IČO: 50 361 368, proti žalovanému: E. Y., P. XX.X.XXXX, Š. XXXX/XX, X., o zaplatenie 2 559,72 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trebišov, 12Csp/373/2017-65 z 1.6.2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí časti žaloby a výroku o trovách konania. Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozhodol tak, že žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi sumu 1.673,86 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi 5,25 % ročné úroky z omeškania

- zo sumy 2.559,72 € za obdobie od 02.04.2015 do 14.04.2015
- zo sumy 2.489,43 € za obdobie od 15.04.2015 do 15.07.2015
- zo sumy 2.360,14 € za obdobie od 16.07.2015 do 13.08.2015
- zo sumy 2.298,04 € za obdobie od 14.08.2015 do 16.12.2015
- zo sumy 2.227,75 € za obdobie od 17.12.2015 do 12.01.2016
- zo sumy 2.205,24 € za obdobie od 13.01.2016 do 13.04.2016
- zo sumy 2.075,61 € za obdobie od 14.04.2016 do 14.07.2016
- zo sumy 2.005,32 € za obdobie od 15.07.2016 do 15.08.2016
- zo sumy 1.992,92 € za obdobie od 16.08.2016 do 15.09.2016
- zo sumy 1.922,63 € za obdobie od 16.09.2016 do 13.10.2016
- zo sumy 1.852,34 € za obdobie od 14.10.2016 do 14.11.2016
- zo sumy 1.782,05 € za obdobie od 15.11.2016 do 13.12.2016
- zo sumy 1.711,76 € za obdobie od 14.12.2016 do 19.01.2017
- zo sumy 1.641,47 € za obdobie od 20.01.2017 do 14.02.2017
- zo sumy 1.571,18 € za obdobie od 15.02.2017 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (II. výrok). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (III. výrok) a že strany nemajú právo na náhradu trov konania (IV. výrok).

2. Vychádzal z toho, že súd zistil, že dňa 11.5.2012 bola uzavretá zmluva o úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver 3.000,00 € a žalovaný sa zaviazal uhradiť na zaplatenie pôžičky sumu 5.054,56 €, v 72 mesačných splátkach, po 75,29 €. Z dôvodu riadneho nesplácania pôžičky žalobca prišiel k predčasnej splatnosti ku dňu 2.4.2015. Z výpisu čerpania splátok a úhrad predloženého žalobcom súd zistil, že žalobca evidoval ako nesplatenú časť istiny k 2.4.2015 sumu

2.559,72 € ako nesplatenú istinu, 84,38 € ako nesplatené úroky z úveru a 4,65 € ako nesplatené poplatky. Za obdobie od 2.4.2015 do 15.2.2017 žalobca uhradil na splatenie úveru v splátkach 974,89 €. Tieto skutočnosti súd zistil z oznámenia žalobcu z 2.4.2015 o zostatku úveru k 2.4.2015 a z prehľadu uhradených splátok za obdobie od 2.4.2015 do 15.2.2017, ktoré predložil žalobca. Tieto skutočnosti nie sú medzi stranami sporné.

3. Súd citoval §§ 3 Obč. zák., § 52, § 53, § 4 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. a dôvodil, že medzi stranami nie je sporné a súd zistil, že žalovaný mal povinnosť uhradiť ku dňu predčasnej splatnosti úveru, t.j. k 2.4.2015 sumu 2 559,72 € ako istinu. Rovnako nie je sporné, že k uvedenému dňu žalovaný neuhradil úroky z úveru v sume 84,38 € a poplatky v sume 4,65 €, teda spolu 2 648,75 € ako to vyčíslil pôvodný veriteľ vo výzve z 2.4.2015. Žalovaný však po 2.4.2015 uhradil sumu 974,89 €. Vychádzajúc z uvedených zistení súd uložil žalovanému povinnosť uhradiť tento dlh pre žalobcu 1 673,86 € ako rozdiel medzi sumou 2 648,75 a sumou 974,89 €.

4. Zo zmluvy o úvere jednoznačne vyplýva, že strany nedohodli platenie úrokov z úveru aj po vzniku jeho predčasnej splatnosti. Bez takejto dohody žalobcovi vzniká nárok na zaplatenie úrokov z úveru iba do doby predčasnej splatnosti úveru. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a podľa § 3 Nariadenia vlády SR č.87/1995 Z. z., súd uložil žalovanému uhradiť aj úroky z omeškania zo dlžných súm po splatnosti úveru, t.j. od 2.4.2015 €, pretože žalovaný bol v omeškaní s úhradou dlhu od tohto dňa. Výška úrokov je o 5 % vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku dňu uzavretia zmluvy (0,25 %). Súd zohľadnil čas a výšku uhrádzania splátok na úhradu úveru po 2.4.2015, tak ako je to uvedené v časti II. výroku rozsudku. Vychádzal pritom z toho, že k 2.4.2015 výška nesplateného úveru bez úrokov a poplatkov k 2.4.2015 predstavovala 2.559,72 € a odvtedy sa znižovala až do 15.2.2017. Strany nemajú právo na náhradu trov konania, pretože žalobca uplatnil peňažný nárok vo výške 3.115,15 €, súd priznal žalobcovi 1.673,86 €, takže každá zo strán mala iba čiastočný úspech (§ 255 ods. 2 Civilný sporový poriadok).

5. V podanom odvolaní žiadal žalobca v časti zamietnutia žaloby v prevyšujúcej časti, aby odvolací súd rozsudok zrušil alebo alternatívne vyhovel odvolaniu v celom rozsahu a priznal náhradu trov konania.

6. V odvolaní uviedol nasledovné: V ostatnej časti napadnuté rozhodnutie zostáva nedotknuté.

Podávané odvolanie proti rozhodnutiu, ktorým sa rozhodlo vo veci samej, dôvodíme:

podľa ustanovenia § 365 odsek 1 písmeno a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tým, že neboli splnené procesné podmienky;

podľa ustanovenia § 365 odsek 1 písmeno b) CSP tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces;

podľa ustanovenia § 365 odsek 1 písmeno d) CSP tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci;

podľa ustanovenia § 365 odsek 1 písmeno e) CSP tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností;

podľa ustanovenia § 365 odsek 1 písmeno f) CSP tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam;

podľa ustanovenia § 365 odsek 1 písmeno g) CSP tým, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené;

podľa ustanovenia § 365 odsek 1 písmeno h) CSP tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd v bode 19. napadnutého rozhodnutia uviedol, že „Podľa vyššie uvedených zistení a citovaných právnych ustanovení Občianskeho zákonníka, účinných ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, a ustanovení zmluvy o úvere súd konštatuje, že veriteľovi nevzniká nárok na úhradu úrokov z úveru za obdobie od vyhlásenia jeho predčasnej splatnosti do budúcnosti. Za stavu predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru žalobcovi vzniká iba právo na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, kapitalizovaných úrokov z úveru a poplatkov splatných ku dňu zosplatenia úveru. Povinnosť dlžníka uhradiť úroky z úveru za čas po zosplatení by bolo v rozpore s ustanovením § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z., pretože v zmluve nebola dohodnutá povinnosť žalovaného uhrádzať úroky z úveru aj za obdobie po vyhlásení predčasnej splatnosti a použitie

ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka nie možné vzhľadom k ustanoveniu § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zároveň by znamenala hrubú nadvládu dodávateľa voči spotrebiteľovi.... "

Žalobca má za to, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože nie je zrejmé, z akého právneho predpisu súd vychádzal, keď uzavrel záver, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Je zrejmé, že súd a akýkoľvek štátny orgán v SR má postupovať na základe a v medziach zákona, čo zaujatím takéhoto právneho názoru súdu bez podpory právnym predpisom zjavné naplnené nebolo. V tejto súvislosti si dovoľíme poukázať napríklad na § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „ZOS“), podľa ktorého: „Spotrebiteľ má právo kedykoľvek počas doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne splatiť pred dohodnutou lehotou splatnosti. V takom prípade je spotrebiteľ povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia.“ Výkladom a contrario, v prípade, ak dôjde k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru veriteľom pre porušenie platobnej disciplíny dlžníka, veriteľ by mal mať rovnako zachované právo na vrátenie peňažných prostriedkov spolu s dohodnutým úrokom až do okamihu splatenia úveru. Taktiež chceme poukázať na to, že rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatnení úveru je rôznorodá, čo nie je v súlade s princípom právneho štátu, ktorého obsahom je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). V prípade zmluvného úroku Žalobca zastáva názor, že ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy. Uvedené znamená, že takéto plnenie je nevyhnutne spojené s istinou úveru, od ktorej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa (Žalobcu) za poskytnutie predmetného úveru. S poskytnutím úveru bol teda spätý aj nárok Žalobcu na zmluvné úroky, pričom Žalovaný si bol tohto nároku vedomý a svojím podpisom Zmluvy sa tieto zmluvné úroky zaviazal uhrádzať. Podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka („ObZ“), dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou zmluve. Úroky je povinný platiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Uvedené znenie § 503 ods. 3 ObZ upravuje obdobie za ktoré má veriteľ nárok na zmluvný úrok. Už z jazykového výkladu je zrejmé, že veriteľ má nárok na úrok až do splatenia úveru. Zosplatnenie úveru je len zmena termínu splatnosti, na ktorú má veriteľ nárok. V prípade ak by veriteľ úver nezospatalnil, dlžník by bol povinný platiť zmluvné úroky. Ak teda je dlžník povinný platiť zmluvné úroky v prípade ak platí úver v splátkach, odporuje logickému výkladu aby bol od toho oslobodený v prípade oprávnenej zmeny termínu splatnosti. Úroky z úveru sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na povinnosť platiť úroky z úveru nemá vplyv ani zosplatnenie úveru. Táto povinnosť zásadne trvá do času reálneho vrátenia poskytnutého úveru. V zmysle vyššie uvedeného s ohľadom na bod 6.4 Obchodných podmienok: „V prípade, ak sa stane úver predčasne splatným, Banka je oprávnená úročiť nesplatenú istinu úveru zmluvnou úrokovou sadzbou a sadzbou úroku z omeškania až do úplného splatenia zmluvného záväzku Klienta voči Banke.“ Je nepochybné, že úročenie úveru zmluvnou úrokovou sadzbou od jeho poskytnutia až do úplného splatenia bolo úmyslom Žalobcu a Žalovanému musel byť tento zámer vzhľadom formuláciu jasný. S obchodnými podmienkami úveru sa Žalovaný oboznámil a vyjadril s nimi súhlas, čo potvrdil svojím podpisom na Zmluve. Tento záver konštatoval vo svojom rozhodnutí aj Najvyšší súd ČR Rozsudkom 32Cdo 3830/2014, podľa ktorého jazykové vyjadrenie právneho úkonu musí byť posudzované z hľadiska gramatického (jazykového), logického a systematického výkladu a súd okrem uvedeného posúdi na základe dokazovania, aká bola skutočná vôľa strán v okamžiku uzatvárania zmluvy a táto vôľa nebola v rozpore s uvedenými výkladmi. Vzhľadom na fakt, že k vráteniu celej poskytnutej istiny doposiaľ nedošlo, nedošlo ani k zániku dohodnutého záväzku Žalovaného, v zmysle ktorého je povinný naďalej

uhrádzať zmluvne dohodnuté úroky. Možno teda zhrnúť, že v prípade zmluvného úroku ide de facto o odmenu veriteľa za poskytnutie úveru, pričom v uvedenom prípade k vráteniu plnej výšky úveru zo strany Žalovaného doposiaľ nedošlo, na základe čoho je Žalobca naďalej oprávnený aj na zaplatenie tejto položky. Ad absurdum, v prípade nepoctivého dlžníka, by tento zo špekulatívnych dôvodov mohol bezprostredne po čerpaní úveru pristúpiť k neplateniu dohodnutých splátok, čím by spôsobil predčasnú splatnosť úveru a vyhol by sa tak plateniu dohodnutých zmluvných úrokov v sadze určenej trhovými mechanizmami. Nepoctivý dlžník by tak bol viazaný iba na platenie výhodnejších úrokov z omeškania v právnych predpisoch regulovanej výške úrokovej sadzby a súd by zároveň takejto nepoctivosti poskytoval ochranu. Žalobca taktiež nesúhlasí s tvrdením súdu, že súbežným uplatňovaním úrokov z úveru a úrokov z omeškania dochádza k hrubej nadvláde veriteľa. Keďže oba typy úrokov sú diametrálne odlišným právnym inštitútom a sledujú iný cieľ, nemôže ísť o dvojité sankcionovanie žalovaného. Zároveň týmto žalobca dáva súdu do pozornosti ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať úroky z omeškania, pokiaľ nie je zo zákona daná povinnosť platiť poplatok z omeškania. Dlžníkovi, ktorý sa ocitne v omeškaní, tak pribúda ďalšia platobná povinnosť popri už existujúcom peňažnom dlhu. Peňažný záväzkový právny vzťah môže byť chápaný ako hlavný alebo vedľajší. Hlavným záväzkovým právnym vzťahom je peňažný záväzkový právny vzťah vtedy, ak jeho kauza smeruje priamo k zaplateniu, resp. k získaniu určitej sumy peňazí. Vedľajším a akcesorickým peňažným záväzkovým právnym vzťahom je záväzkový právny vzťah úrokový, ktorý vzniká iba vtedy, ak medzi účastníkmi existuje peňažný záväzkový právny vzťah hlavný. Dohodnuté úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí, naproti tomu, úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku uvedeného priamo v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania dlžníka so splnením dlhu. Najvýraznejšie tieto odlišnosti demonštruje skutočnosť, že aj keď dlžník nie je v omeškaní s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať úroky dohodnuté v zmluve, na druhej strane, úroky z omeškania môže požadovať pri omeškaní dlžníka aj v prípade bezodplatnej pôžičky. Obidva úroky môže teda veriteľ žiadať popri sebe, a to bez ohľadu na skutočnosť, či ide alebo nejde o občianskoprávny vzťah. Zároveň žalobca uvádza, že zosplatením úveru nedochádza k zániku zmluvného vzťahu, ale dochádza k zmene obsahu záväzku.¹ Žalobca taktiež uvádza, že napriek judikovanému právu v oblasti zmluvného úroku a jeho uplatňovania po zosplatení úveru v rozhodnutiach Ústavného súdu IV 476/2012 a Najvyššieho súdu 4 Obo 143/1998, nie je na pôdach okresných súdov ustálená súdna prax v ich uplatňovaní. Ako vyplýva z judikatúry, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, ochrana spotrebiteľa má svoje limity, pričom ochranu spotrebiteľa nemožno ponímať ako obranu proti ľahkovážnosti a nezodpovednosti (NS ČR, sp. zn.: 23Cdo/1201/2009: „Inštitút ochrany spotrebiteľa neznamena jeho absolútnu ochranu v tom smyslu, že by se mohl ex post dovolávať neplatnosti svých právních úkonů, které učinil dobrovolně.“) Ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu, spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkoľvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zväžiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať. Neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu. V nadväznosti na vyššie uvedené máme za to, že v tomto prípade ide, pod zámenkou narovňovania prirodzených nerovností medzi účastníkmi občianskoprávných vzťahov, prostredníctvom zákona alebo dokonca prostredníctvom judikatúry ESD dochádza k narušeniu princípu rovnosti strán konania, a ; legitimita takýchto legislatívnych „úsluh“ slabším zmluvným stranám sa odvodzuje od predpokladu, že sú na trhu znevýhodnení silnejším ekonomickým postavením ich spolu kontrahenta, t.j. dodávateľa. Súdny sú povinné skúmať konkrétne okolnosti uzatvorenia zmluvy. aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nie je možné chápať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Žalobca uzavrel zmluvu dobrovoľne. bez pripomienok a nátlaku. tejto súvislosti poukazujeme aj na odlišné stanovisko sudcu a zároveň podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky, JUDr. Milana Lalička: „Považujem za nevyhnutné najskôr konštatovať, že všeobecné súdy vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu (v zmysle „ten chudák ani nevie, čo podpísal“, ale „peniaze mohol zobrať“), a to sa už dotýka samej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti. Taký postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne „nevýhovný“, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilantibus iura, neminem laedere a pod., ktoré by mali v podstate platiť aj pre „privilegovaného“ spotrebiteľa; opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dlžníka oproti

veriteľovi, ktorému inak reálne hrozí riziko nevykonalnosti ani len elementárneho nároku bez akéhokoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnené obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov. Preto ak nedôjde k racionálnemu zvratu v doterajšej judikatúre súdov, opäť vrátane ústavného súdu, existujúce bagatelné spory tak zahltia všetky sudy Slovenskej republiky (čo je už reálne) a ochromia nielen výkon ich spravodlivosti, ale narušia aj dôveru občanov v právo, právny poriadok, a tým aj v právny štát (čl. 1 ods. 1 ústavy)."

7. Žalovaný sa nevyjadril.

8. Podľa § 470 ods.1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, a rozsudok potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vecne správny, aj jeho dôvody sú správne, preto sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a to iba v napadnutom III. výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

10. Ani jeden z uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

11. Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. [teraz § 365 ods.1 písm. f) CSP] sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že významné zistenie a súd nesprávne posudzoval procesné otázky a chybné postupoval pri dokazovaní.

12. Podľa čl. 46 ods.1 úst. zák. 460/1992 Zb. (ďalej len Ústava SR) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 47 ods.3 Ústavy SR všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

14. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

15. Podľa čl.6 ods.1,2 CSP strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Súd zohľadňuje špecifické potreby strán sporu vyplývajúce z ich zdravotného stavu a sociálneho postavenia.

16. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že právo na spravodlivý proces je bezprostredne spojené s ústavným právom zakotveným v čl. 46 ods.1 Ústavy SR a čl. 47 ods.3 Ústavy SR a tak ako citované ústavné práva ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (viď Uznesenie ÚS SR sp. zn. II.ÚS 4/1994 z 19.1.1994, I. ÚS 50/04). Tieto ústavné práva sa premietajú aj v čl. 6 ods.1,2 CSP, ktorým sa zakotvuje princíp rovnosti, ktorý garantuje rovnaké postavenie účastníkov v konaní. Pod rovnakým postavením treba rozumieť také procesné práva účastníkov, ktoré zabezpečia spravodlivý súdny proces.

17. Je treba konštatovať podľa odvolacieho súdu, že právna zástupkyňa právneho predchodcu žalobcu Poštovej banky, a. s. na základe plnej moci aj zastupuje ďalšieho, t. j. postupníka na základe uzavretej

zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 20.6.2018, čo aj oznámila odvolaciemu súdu na č. I. 84 - 85, spolu so súhlasom so vstupom do predmetného konania na stranu žalobcu BENCONT COLLECTION, a. s.

18. Odvolací súd teda konal v odvolacom konaní s právnym nástupcom, keď podľa zákonnej úpravy nebolo potrebné inak túto skutočnosť oznamovať žalovanému len v súvislosti s podaním žalobcu z 15.8.2018, ktoré bolo zaslané žalovanému, aby sa do desať dní vyjadril.

19. Podstata odvolania spočíva v tom, že žalobca žiada aj dohodnuté úroky, ktoré predstavujú odmenu za požičanie peňazí, lebo úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti, t. j. nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Pričom zdôraznil, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze.

20. Pri stave predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru žalobcovi potom mu vzniklo právo na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, kapitalizovaných úrokov z úveru a poplatkov splatných ku dňu zosplatnenia úveru a povinnosť dlžníka uhradiť úroky z úveru za čas po zosplatnení, je potom v rozpore s § 52 ods. 2 Obč. zák. (aj podľa § 658 ods. 1 Obč. zák. v spojení s § 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z.). V zmluve v žiadnom prípade nebola klauzula ani dohoda, aby žalovaný uhrádzal úroky z úveru aj za obdobie po vyhlásení predčasnej splatnosti a použitie ust. § 53 ods. 3 Obch. zák. nie je možné vzhľadom ku stretu s ust. § 52 ods. 2 Obč. zák., lebo je vylúčené, aby bol bez takejto dohody povinný žalovaný ako dlžník uhrádzať aj tieto úroky. Aj Krajský súd v Košiciach, rozsudok sp. zn. 6Co/214/2017 a Krajský súd v Prešove z 30.5.2015 sp. zn. 6Co/190/2014 právoplatne rozhodol, keď predtým súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti o zaplatenie úrokov z úveru za obdobie po jeho predčasnej splatnosti v podobných veciach. Strany totiž nedohodli platenie úrokov z úveru aj po vzniku jeho predčasnej splatnosti a bez takejto dohody nemôže vzniknúť nárok (právo) žalobcu na zaplatenie úrokov z úveru.

21. Súd prvej inštancie správne vyhovel a priznal úroky z úveru do doby predčasnej splatnosti úveru a zákonne rozhodol aj o trovách konania.

22. Žalovanému žiadne trovy nevznikli, preto nemá právo ako úspešný v odvolacom konaní na tieto trovy, čo sa odôvodňuje § 396 CSP a žalobca nemal úspech.

23. Proti výroku I. a II. o povinnosti žalovaného zaplatiť istinu ako aj príslušenstvo žalobcovi nie je odvolanie a nebol preto preskúmaný odvolacím súdom.

24. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.